

Nordens flyvende speidere.

I leiren til det norske skikompagni. (SS-PK Niquille.)

En tysk krigskorrespondent, G. W. Pfeiffer, møter i Karels urskog de norske frivillige fra skiløperkompaniet. Han er full av begeistring over deres dyktighet som soldater og skiløpere. Nedenfor forteller han om en spennende tur den norske troppen foretok milelangt inn i fiendens land.

SS-PK. Polarvinteren har med uventet seighet klort seg fast i Lapplands urskog, mens en lun vårvind allerede blåser rundt Finnlands grønne kyst. Derfor kom også den norske skiløpertroppen akkurat i rette tid. De frostklare dager er veket for et trykkende ustadig vekselvær. På noen timer forandrer snøen seg totalt og bare mestere i smørningsteknikk kan overvinne disse vanskene. Så lett og ledig, teknisk fullendt og hurtig som nordmannen løper bare de aller færreste gjennom denne vilde ødemark.

I løpet av et par dager gikk de unge frivillige fullstendig opp i sine roller. De instinktive og kroppslige fordringer som flyingen i Lapplands skoger stiller, svarer fullt ut til hva disse kraftige bondegutter fra de norske fjellbygder er vant til heimefra: Lange skiturer, dristige klatreturer og dagelange jakturer. Denne enhet kommer til å stå ved fronten i denne vanskelige overgangstiden like til Polarommeren kulminerer, for så å dra heim til de heimlige fjell og der danne den prøvede kjernen i utdannelsen av de nyvervede frivillige. Troppen går alltid først ut, støter langt inn i fiendens land, sniker seg rundt fiendens støttepunkter, og skaffer opplysninger man har bruk for her på fløyen av sikringsfronten.

Atter var frosten seget inn i skogen, fulgt av en hylende vill vind. Tidspunktet var kommet da man burde utforske bolsjevikenes godt kamuflerte støttepunkt. Det vilde igjen si å snike seg inn på ham om natten, å utforske stillingenes beliggenhet, besetningens styrke, terrengets taktiske muligheter og allikevel selv forbli usett.

Så valgte da den norske SS-Obersturmfører Gust Jonassen ut sine beste skiløpere, kalde og dristige karer, skilærere, Holmenkollvinnere og kjekke bondegutter fra Innlandsbygdene. Små grupper SS-pionerer, signalister samt en gruppe fra hvert av nabokompaniene ble også føyd inn. Det ble tidlig mørkt. Truende svarte skyer trakk opp i nord. Den flyvende tropp la ut på en feiende fart over

flodens flortynne isskorpe og langt innover ingenmannsland, kom i ryggen på fienden og arbeidet herfra forsiktig inn på støttepunktet. En forrykende snøstorm «kamuflerte» mennene ytterligere. Varsomt gled de over den siste store sletten, steg oppover åsryggen og pustet ut — de hadde nådd fram til en gunstig utgangsstilling for aksjonen. Hovedstyrken gikk her i stilling. No begynte den store spenningen som varte hele morgendagen med.

Obersturmführeren tok med seg fire mann og gikk forsiktig framover. En mann ble sendt opp i et tre for å speide etter røyk, lys eller andre tegn på menneskers nærvær. Ingen steder var noe å se! Marsj fremad, mere over mot vest. Atter i stilling. Utkikken i tretoppen så denne gang en glissen skogrygg overfor seg på den andre siden av dalen.

No måtte man være enda forsiktigere. Stille listet de seg fram, Obersturmführeren og hans fire mann. Men atter ble de skuffet.... Skulde det når det kom til stykket ikke eksistere noe støttepunkt i det hele tatt. Atter igjen oppbrudd og fremad marsj. No satte de seg fast i stilling for tredje gang. No kom de til lysninger i skogen, som ikke virket naturlige lenger. Stubbene røbet at trær nylig var blitt felt. Altså var det her allikevel. Høyden ble omgått. Fra sørøst spurter de no framover med sikring

i spissen og på sidene. Der — felte trær! Og derborte — friske sledespor! Hurtig legges etpar miner under sporene.

De synes å nærme seg målet for deres ekspedisjon no. For alle tilfelle bestemmer Obersturmführeren alle enkeltheter vedrørende tilbaketuren. Sambandsmannen telegraferer til sikringsgruppen nede ved floden «.... og pass på lyssignal, pass på lyssignal!» Et sammenstøt — en hurtig avgjørelse — alt er mulig!

Sledesporet var en minesikker ferdsselsveg. De fulgte det oppover åssiden. Plutselig hørtes øksehogg, samtale, til og med en dør som ble slått igjen! Løypa begynte å bli fordømt åpen. Obersturmführeren klemte seg opp til en trestamme. — Der, femti meter foran ham kom 10 bolsjevikere i brunraggete pelser med økser på nakken — en arbeidskommando.

Synd at de var så nære støttepunktet. Uten oppstyr vilde vi ikke klare å ta dem til fange! Det var bra at skogen her bød litt bedre dekning. Lydløst forsvant våre gutter. Den ene haugen der borte måtte antagelig ha vært den første bunkeren allerede. De hadde iallfall vært nært nok framme ved den. Og så døren som de hørte bli slått i! Og no hørte de bak seg atter noen bolsjevikere, ja der er de allerede, over et dusin i alt. Skulde troppen allerede bli forfulgt? Neppe, da hadde det sannsynligvis vært flere. Allikevel, vår forkommando bøyer av.... Deres neste observasjoner var ikke mindre viktige. De krysset fiendens forsyningsveg, fant sport etter ham på vestsiden av lysningen i skogen og la ut minner igjen. Så satte hele troppen av sted tilbake med størst mulig tempo. Obersturmführeren med de hurtigste karene dannet baktroppen. Plutselig wumm! Bare 500 meter bak ham. Den første mine fløy i luften. Men no visste vel også bolsjevikene snart hvilket trangt nett som var spunnet omkring dem. Som hveps vilde de sverme ut i terrenget. Sambandet varslet vår tilbakekomst.

Etter 20 timers fravær var de atter i sin egen bunkerstilling. Trette som bikjer, for de hadde ca. 60 kilometer bak seg, og de utvalgte tyske SS-kamerater de hadde også klart å holde nordmennenes tempo!

Været hadde atter slått om. Etter stormen var snøen silkebløt. Helt utkjørt som de var tenkte de først å spenne av seg skiene, men da vilde de ha sunket gjennom den lumske skaren.

Oppgaven var lyktes! Bolsjevikenes støttepunkt var funnet, utfallsporten for utallige bakhold, fiendens forsyningsveg var funnet og det var fastslått hvor ofte den ble trafikkert. Ennvidere hadde man fått kjennskap til fiendens løpesystem, hans art å sikre seg.

SS-krigskorrespondent
Georg Wilhelm Pfeiffer.

109800